

Ds. Arjan van Groos (1962 - 2014)
Tekst: Zondag 21a
Middagdienst
H. Avondmaal

Broeders en zusters,

- 1 Votum**
- 2 Zegengroet**
- 3 Zingen : Psalm 92 : 1 en 2**
- 4 Gebed voor de opening van het Woord**
- 5 Viering van het Heilig Avondmaal**
- 6 Tafel klaarmaken: Zingen Lied 360 : 1**
- 7 Tijdens viering : Zingen Lied 360 : 2 en 3**
- 8 Schriftlezing : 1 Koningen 19 : 1 - 4 en 12 - 18 en Openbaring 19 : 1 - 9**
- 9 Zingen : Gezang 74 : 1 en 3**
- 10 Tekst : Zondag 21a**
- 11 Prediking**
- 12 Zingen : Gezang 113 : 3 en 4**
- 13 Geloofsbelijdenis van Nicea**
- 14 Zingen : Psalm 145 : 1 en 3**
- 15 Dankzegging en gebed**
- 16 Dienst van de offeranden**
- 17 Slotzang : Psalm 65 : 2 en 3**
- 18 Zegen**

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, groot en klein,

Vanmiddag wil ik met nadenken over de kerk. Of beter gezegd over de weg waarlangs de Heer van de kerk, Jezus Christus, die kerk vergadert en in stand houdt. En wie eerlijk naar de situatie in ons land kijkt, dan kan daar gemakkelijk vragen over krijgen. Want vergadert Christus zijn kerk nog wel in Hoogvliet en Spijkenisse? Als je kijkt naar het snelle tempo waarin onze gemeente leeg loopt, kun je je afvragen bewaart Christus ons nog wel. In twaalf jaar tijd zijn we 2/5 van onze leden kwijt geraakt en wie denkt dat we de bodem hebben bereikt, die vergist zich. Er gaan nog verder broeders en zusters verhuizen. Er zullen waarschijnlijk nog meer broeders en zusters naar andere kerken overgaan en ook zullen er nog broeders en zusters helemaal de kerk de rug toekeren. Dat doet pijn en maakt verdrietig en dat roept de vraag op wat er aan de hand is. Waarom laat God het toe dat wij zo klein worden?

Maar het is goed om ook verder te kijken dan de eigen gemeente. We hebben toch ook ons kerkverband. Maar ook daar zien we, na tientallen jaren van groei, een teruglopende ledenaantal. En dat is niet alleen in ons kerkverband aan de gang. De PKN en de Rooms-katholieke kerken hebben al een enorme leegloop meegemaakt en daar is de bodem ook nog niet bereikt. En het is te merken in ons land. Waar het ooit de normaalste zaak was dat je in Jezus Christus geloofde, daar ben je vandaag de dag steeds vaker een uitzondering. Je hebt wat uit te leggen als je christen bent. Want welk weldenkend mens gelooft nog in een god? Laat staan in een God van een boek die van je vraagt dat je Hem volgt en je kruis op je neemt? Wie gaat er nu lijden op zich nemen als hij een comfortabel leven kan leiden?

Dit zijn gebeurtenissen die ons verdrietig maken. Ik merk dat het u raakt en ik merk het bij mezelf. En je vraagt je soms af waar dit zal stoppen? Zal hier over 20 jaar nog een gemeente zijn? Wie zal het zeggen? En toch, broeders en zusters, jongens en meisjes, is er geen reden om in paniek te raken en te wanhopen. Er is wel reden tot zorg. Want hoe zal het verder gaan met het geloof in Jezus Christus in ons land? Dat zeker. Maar geen reden tot paniek of wanhoop. Want we geloven toch wat we in vraag en antwoord 54 belijden? Namelijk dat de Zoon van God Zich uit het hele menselijke geslacht een gemeente vergadert die tot het eeuwig leven is uitverkoren. We geloven toch dat Hij deze

gemeente niet alleen vergadert, maar ook beschermt en onderhoudt. En dat u van deze gemeente een levend lid bent en eeuwig zal blijven.

Ik bedien u deze middag het Woord van de HERE over de kerk van Jezus Christus.

We zullen zien:

- 1. langs welke weg Jezus Christus zijn kerk voert,**
- 2. hoe Jezus Christus zijn kerk in stand houdt,**
- 3. hoe Jezus Christus zijn kerk tot heerlijkheid brengt.**

We zullen dus eerst zien langs welke weg Jezus Christus zijn kerk voert. Misschien zult u willen zeggen dat wij niet weten langs welke weg de Heer Jezus ons zal voeren. Daar hebt u deels gelijk in. Zo kan ik u niet garanderen dat hier over 20 jaar nog een Gereformeerde Kerk is. Ik weet dat niet voor Hoogvliet en ook niet voor Hardenberg waar de klap van de secularisatie waarschijnlijk nog gaat komen. Al hoop ik het natuurlijk van niet. Dat is trouwens geen pessimisme van mij. Het is gewoon de geschiedenis van de kerk. U kunt dat eenvoudig nalezen in dit boek. Want dit vertelt de geschiedenis van de kerk in de eeuwen voor de geboorte van de Heer Jezus en in de eeuw na zijn geboorte. En de kerk van voor zijn geboorte is dezelfde kerk als daarna.

En als u het Oude Testament kent dan weet u die kerk veel moeilijke periodes heeft gekend. De tijden van verval duurden over het algemeen langer als de tijden van bloei. En we kunnen ook lezen dat de kerk soms heel klein is geweest. We hebben gelezen over Elia. Een gelovige profeet en dienaar van God. Hij moest Gods dienaar zijn in een tijd dat er overal in het land goddeloosheid heerste. Koning Achab was getrouwd met een heidense prinses, de dochter van de koning van Sidon. Haar naam was Izebel. En mede onder haar invloed begon koning Achab de Baäl te vereren. Ja, hij bouwde zelfs een tempel voor hem in Samaria, de koningsstad. Daar werden feesten voor de Baäl gevierd. Het volk Israël werd meegesleept in deze afgoderij en afval van God. Het volk van God gedroeg zich schandelijk. En Izebel had opdracht gegeven om al de profeten van de HERE in het land uit te roeien. En dat zou ook gebeurd zijn als de hofmeester van de koning, een zekere Obadja, niet honderd profeten in grotten had verborgen. Om het volk tot inkeer te brengen bracht God droogte in het land. Drie jaar lang, waardoor er een grote hongersnood uitbrak in het land.

Wij vinden dat misschien verschrikkelijk. Wat het aan de ene kant ook is. Want het betekent veel lijden en mogelijk zijn er ook mensen van de honger gestorven. Maar goed beschouwd was het genade van de HERE. God had ook het volk in zijn zondige sop kunnen laten gaar koken. Zo van: "Jij hebt mij niet nodig. Je dumpst mij. Nou dan laat ik je verder aan je lot over. Dan zoek je het maar uit." Maar dat deed God niet. Als een echte vader die zijn kind de verkeerde weg op ziet gaan, straft Hij zijn kind. Zodat dat kind gaat nadenken en zijn gedrag gaat veranderen. Dat was ook de hoop van de profeet Elia. Hij hoopte dat God de harten van het volk en van het koningshuis zou vermurwen, zodat ze de HERE zouden gaan dienen. En het was zo'n teleurstelling voor hem dat zelfs na het wonder op de berg Karmel, waarbij de HERE zelf, het offer dat Elia voor Hem had voorbereid, in vlammen liet opgaan, Izebel zich niet bekeerde tot God. Deze vrouw was zo zondig dat ze Elia liet weten dat ze zijn bloed wel kon drinken en hem dood wilde hebben. Elia had op een ommekeer in het land gehoopt. Diepe verootmoediging en schuldbelijdenis. Vrede met God en ook vrede voor hemzelf. Maar hij was bedrogen uitgekomen en hij was zo moe en verslagen dat hij God vroeg of hij mocht sterven. Zo groot kan dus het lijden zijn voor dienaren van God. Elia voelt zich eenzaam en verloren en heeft het gevoel dat al zijn werk voor niets is. Maar dan troost de HERE hem als Hij aan hem verschijnt en vertelt Hij hem dat hij niet de enige is die nog in God gelooft. Er zijn naast hem nog zeventuizend mensen in Israël die niet voor de Baäl hebben geknield. Dat was de hele kerk van God in die dagen. Zeventuizend mensen. En buiten Israël en Juda waren er in die dagen hoegenaamd geen mensen te vinden die in de HERE geloofden. Zo klein is de kerk geweest in de loop van de tijd.

En dit is nog maar één verhaal uit een lijst van vele verhalen waarin God zijn volk straft. Straft opdat het tot inkeer komt. Soms grijpt de HERE redelijk snel in. Soms laat Hij er veel tijd overheen gaan. Het heeft bijvoorbeeld tientallen jaren geduurd voordat God de straf over Juda voltrok en het volk in ballingschap werd weggevoerd. Maar het patroon is altijd gelijk. En als wij in onze tijd zien dat de kerken in een snel tempo leeg zijn gelopen en dat nog altijd doorgaat, dan is het de vraag wanneer de HERE gaat ingrijpen. Want dat de HERE het vreselijk vindt wat er in ons land en in de rest van Europa gebeurt, mag duidelijk zijn. En dat God de afval van Hem verdraagt, dat mag niet verkeerd uitgelegd worden. Het is verschrikkelijk voor Hem te zien hoeveel mensen Hem de rug toekeren. Het is verschrikkelijk voor Hem om te horen dat mensen Hem niet meer nodig

hebben, terwijl Hij het is die voor regen en zon zorgt en Hij het is die ons zo zegent. En laat niemand verkeerde conclusies trekken uit deze verdraagzaamheid van God. Daarin kan ook een oordeel liggen. Als een vader die op een gegeven moment stopt met zijn kind te waarschuwen en te straffen. Dus als wij vandaag de kerken leeg zien lopen en God grijpt niet in, dan verdraagt God deze opstand tegen Hem, maar dat betekent niet dat dit God niets doet. Ooit zal Hij zich laten gelden. Dat is de weg die de HERE gaat. Dat in de eerste plaats.

In de tweede plaats zullen we zien hoe Jezus Christus zijn kerk in stand houdt. Wat betekent dit nu voor ons? Voor ons betekent dit dat het ons meer gaat kosten om staande te blijven in het geloof. Iedere vorm van vanzelfsprekendheid verdwijnt steeds meer achter de horizon. We zien het aan onze kinderen. Ze doen pas belijdenis als ze voor zichzelf zo overtuigd zijn dat ze met de HERE verder willen als ze dit ook aan hun niet-christelijke vrienden kunnen uitleggen. Die vrienden hoeven het er niet mee eens te zijn, maar ze willen wel antwoord kunnen geven op hun vragen. Op een manier waar ze zelf echt achter kunnen staan. Dat heeft iets moois, maar dat vraagt wel veel van ze. Dat vraagt dat ze bereid zijn een stuk eenzaamheid en mogelijk onbegrip aanvaardden. En het vraagt dus ook veel van ons. Want de jeugd in de kerk kijkt in hun zoektocht wel naar ons. En ze willen aan ons merken waarom wij God dienen. Wat betekent God voor ons? En dat mogen niet alleen maar mooie woorden zijn, maar ze willen ook aan onze levens zien dat het ons menens is. Daarom is het ook zo belangrijk dat we persoonlijk en als gezin tijd maken voor het overdenken van Gods Woorden. Voor het rusten bij God in gebed. Dat valt niet altijd mee om dat rond de maaltijden te doen, maar mogelijk kunnen daar andere momenten in de week voor gekozen worden. Maar het zit ook in de manier waarop we thuis over het leven in de gemeente spreken. Spreken we daar met liefde en dankbaarheid over? En als we een keer een probleem hebben met de kerk, bespreken we dat waar de kinderen bij zijn. Want als ze ons steeds over de kerk horen klagen, kunnen we niet van ze verwachten dat ze enthousiast zullen zijn. Terwijl we toch reden genoeg hebben om dankbaar te zijn voor de kerk. Want dit is toch de gemeente die Jezus Christus zelf vergadert, beschermt en onderhoudt. Onze kritische opmerkingen over de kerk moeten altijd ingebed zijn in de verwondering over wat Christus ons door zijn kerk geeft. Als dat ontbreekt dan lopen we de Heilige Geest voor de voeten.

Zeker vandaag de dag waar God steeds meer uit het gewone leven is gebannen, wordt het belang van de kerk groter. We komen God nauwelijks meer tegen in ons dagelijks bestaan. Onze kinderen hopelijk nog wel op school. Maar in het bedrijfsleven en de samenleving nauwelijks. Daarom is het dus ook zo belangrijk dat we ons geregeld bewegen in de gemeenschap van de kerk. Daar waar God nog altijd aanwezig is. Daar waar het gewoon is om over Hem te spreken en tot Hem te bidden.

Waar zouden we zijn zonder de kerk? Dat is toch de gemeenschap waardoor Jezus ons deel geeft aan al zijn schatten. Schatten zoals we die vandaag weer hebben ontvangen in brood en wijn. Schatten zoals we die vandaag weer hebben ontvangen in de zegen van de HERE, in de prediking van zijn Woord. In het feit dat God Zelf ook vandaag weer in ons midden is. De kerk is peiler en fundament van de waarheid, zoals Paulus in 1 Timotheüs 3,15 heeft gezegd. Wat dus betekent dat de kerk de schatbewaarder is van het geheim van Gods liefde zoals die tot ons komt in Jezus Christus en in de Heilige Geest. Waar zouden we zijn zonder de kerk. Door de kerk deelt Jezus Christus de gaven van zijn genade aan ons uit. Zo bouwt Christus zijn kerk. Dat in de tweede plaats.

Tenslotte zullen we zien hoe Jezus Christus zijn kerk tot heerlijkheid brengt. Ja, het gaat niet goed met de kerk van Jezus Christus in ons land en in Europa. Maar dat wil niet zeggen dat het niet goed gaat met de kerk van onze Heer. Hij gaat door met het uitvoeren van zijn plannen met zijn kerk. De kerken in Zuid-Amerika, Afrika en het Verre Oosten groeit explosief. Natuurlijk gaan daar ook dingen mis en is het niet allemaal goud wat er blinkt. Maar de kerk groeit en velen gaan de genade, grootheid en liefde van God. De HERE opent de ogen van deze mensen voor zijn liefde in Jezus Christus.

God gaat verder met de uitvoering van zijn plannen. En alles gaat volgens zijn plan. En Hij laat Zich door niets en niemand ophouden. Zonder ophouden werkt Christus toe naar de grote dag van zijn bruiloft. Hij werkt toe naar de voltooiing van zijn rijk. Daarom zei ik al aan het begin van de preek: er is reden voor zorg, maar geen reden voor wanhoop. Kijk naar de geschiedenis van Gods volk in het Oude Testament. Wat is er niet allemaal mis gegaan in al die eeuwen? Maar toch heeft God zijn volk bewaard en is zijn Zoon geboren uit de maagd Maria. Gods plannen gaan door.

En wat moeten wij doen? Dat is niet moeilijk, broeders en zusters. Wij moeten gewoon onze roeping vervullen als leerlingen van Jezus Christus. Wij moeten doen wat de kerk in Jeruzalem ook deed. We moeten samen bidden, we moeten trouw naar de samenkom-

sten in de kerk gaan, we moeten het brood breken en de wijn rond laten gaan. We moeten de HERE lof zingen en naar zijn Woord luisteren. We moeten als licht van de wereld Gods licht verspreiden. Kortom we moeten datgene doen wat Christus ons heeft opgedragen en wat de kerk altijd al heeft gedaan. In het volste vertrouwen dat onze Heer alle macht heeft in de hemel en op de aarde. In het volste vertrouwen dat Hij zijn kerk liefheeft. Want de schoonheid van de kerk ligt voor Christus niet in haar getal, maar in haar liefde voor Hem. En wie weet zal de HERE op een gegeven moment ook in ons land de ogen van de mensen weer openen voor de grootheid van zijn liefde en genade. Misschien duurt dat nog tijden, maar misschien maar heel kort. Dat weet onze God en op Hem bouwen we.

Amen